



## วันอาทิตย์ที่สองเทศกาลธรรมดา

ยอห์น 2:1-11

สามวันต่อมา มีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี พระมารดาของพระเยซูเจ้าทรงอยู่ในงานนั้น พระเยซูเจ้าทรงได้รับเชิญพร้อมกับบรรดาศิษย์มาในงานนั้นด้วย เมื่อเหล้าองุ่นหมด พระมารดาของพระเยซูเจ้าจึงมาทูลพระองค์ว่า “เขาไม่มีเหล้าองุ่นแล้ว” พระเยซูเจ้าตรัสว่า “หญิงเอ๋ย ท่านต้องการสิ่งใด เวลาของเรายังไม่ถึง” พระมารดาของพระเยซูเจ้าจึงกล่าวแก่บรรดาคนรับใช้ว่า “เขาบอกให้ท่านทำอะไรก็จงทำเถิด” ที่นั้นมีโอ่งหินตั้งอยู่หกใบแต่ละใบจุน้ำได้ประมาณหนึ่งร้อยลิตร พระเยซูเจ้าตรัสกับบรรดาคนรับใช้ว่า “จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็ม” เขาก็ตักน้ำใส่จนเต็มถึงขอบ แล้วพระองค์ทรงสั่งเขาอีกว่า “จงตักไปให้ผู้จัดงานเลี้ยงเถิด” เขาก็ตักไปให้ผู้จัดงานเลี้ยงได้ชิมน้ำที่เปลี่ยนเป็นเหล้าองุ่นแล้ว ไม่รู้ว่าเหล้านี้มาจากไหน แต่ผู้รับใช้ที่ตักน้ำรู้ดี ผู้จัดงานเลี้ยงจึงเรียกเจ้าบ่าวมาพูดว่า “ใครๆ เขานำเหล้าองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน เมื่อบรรดาแขกดื่มมากแล้ว จึงนำเหล้าองุ่นอย่างรองมาให้ แต่ท่านเก็บเหล้าอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้”

พระเยซูเจ้าทรงกระทำเครื่องหมายอัศจรรย์ครั้งแรกนี้ที่หมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลี พระองค์ทรงแสดงพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ และบรรดาศิษย์เชื่อในพระองค์



## บทรำพึงที่ 1

### ข้อรำพึงที่หนึ่ง

#### งานสมรส

“สามวันต่อมา มีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี” เราไม่รู้ชื่อของคู่สมรส แต่นั่นไม่สำคัญ เพราะงานสมรสแท้จริงที่กำลังเฉลิมฉลองกันในวันนี้สามนี้ คือการสมรสที่รวมพระเจ้าและมนุษยชาติให้เห็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูเจ้า ... นี่คือนงานสมรสระหว่างสวรรค์และแผ่นดิน ก่อนพระเยซูเจ้าเสด็จมา ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าและประชากรเลือกสรรของพระองค์เหมือนการคบหาดูใจกันก่อนสมรสเป็นช่วงเวลาเตรียมตัว ในเรื่องนี้ โอง่าหินหกใบที่ตั้งอยู่ที่นั่นเป็นสัญลักษณ์ของระบบศาสนาเก่า น้ำในโอง่าเป็นน้ำสำหรับชำระตามธรรมเนียม ซึ่งเป็นการเตรียมตัวสำหรับงานเลี้ยง ชาวยิวถือว่าโอง่าหินสะอาดมาก แต่การบิบบ้างคับมากเกินไปเกี่ยวกับการชำระตามธรรมเนียม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบนี้ ทำให้ประชาชนมีหัวใจเหมือนโอง่าเหล่านี้ คือหัวใจที่ทำด้วยหิน มีโอง่าตั้งอยู่หกใบ ไม่ถึงเจ็ดใบ ซึ่งเป็นจำนวนของความสมบูรณ์ บัดนี้ น้ำได้ถูกเปลี่ยนเป็นเหล้าองุ่นแล้ว ซึ่งเป็นการบอกว่าช่วงคบหาดูใจได้มาถึงวันสมรสแล้ว และหัวใจหินจะถูกแทนที่ด้วยหัวใจเนื้อเหล้าองุ่นชั้นดีที่สุดถูกเก็บไว้จนถึงยุคสุดท้าย

อัศจรรย์ที่คานาเป็นเครื่องหมายแรกที่แสดงพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเยซูเจ้า การเห็นพระสิริรุ่งโรจน์เป็นแวบแรกนี้ดึงดูดใจศิษย์ของพระองค์ให้เชื่อในพระองค์ พระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์จะเผยแสดงออกมาอย่างเต็มที่ เวลาของพระองค์จะมาถึง เมื่อพระองค์ทรงถูกยกขึ้น

จากพื้นดินบนเขากัลวารีโอ ขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปยังบ้านของพระบิดาเมื่อทรงถูกยกขึ้น พระองค์จะทรงดึงดูดทุกคนมาหาพระองค์จะทรงโอบกอดมนุษย์ทุกคนเสมือนเป็นเจ้าของพระองค์ และรักพวกเขาจนถึงวาระสุดท้าย เมื่อทรงกลับไปยังบ้านพระบิดาของพระองค์ในวันที่สาม พระองค์ทรงนำมนุษยชาติกลับบ้านพร้อมกับพระองค์ด้วยในฐานะเจ้าสาวที่เข้าพิธีสมรสกับพระองค์แล้ว

การคบหาดูใจกับประชากรในพันธสัญญาเดิมเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับงานสมรสแห่งพันธสัญญาใหม่ ถ้าสัญลักษณ์ของระบบศาสนาเก่าคือน้ำที่ใช้ชำระตามธรรมเนียม สัญลักษณ์ของศาสนาใหม่ก็คือเหล้าองุ่นแห่งงานเลี้ยงฉลอง งานเลี้ยงนี้จัดขึ้นใหม่เสมอในพิธีบูชามิสซา ซึ่งเป็นการระลึกถึงพระเยซูเจ้า การระลึกถึงก็คือการประกาศว่ากิจการของพระเจ้าไม่ได้ถูกจำกัดให้อยู่ภายในวันหนึ่งที่จะผ่านพ้นไป แต่เกิดขึ้นในเวลาปัจจุบันในนิรันดรกาล ศีลมหาสนิทเป็นความทรงจำอันมีชีวิตของงานสมรสระหว่างสวรรค์และแผ่นดิน “ข้าแต่พระบิดา โปรดทรงระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ที่พระองค์ทรงรับทนเพื่อความรอดพ้นของเรา การกลับคืนชีพอย่างรุ่งเรืองของพระองค์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์...”

งานสมรสที่เราเห็นเป็นครั้งแรกจากการเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่นที่หมู่บ้านคานา ได้สำเร็จสมบูรณ์บนเขากัลวารีโอ ในการเดินทางของพระเยซูเจ้าจากความตายเข้าสู่พระสิริรุ่งโรจน์ไปหาพระบิดาและเราผู้มาชุมนุมกันในความเชื่อในพิธีศีลมหาสนิทก็เป็นบุตรที่เกิดจากการสมรสนั้น

“ชายหนุ่มสมรสกับหญิงพรหมจารีฉันใด ผู้ที่สร้างเจ้าขึ้นมาก็จะสมรสกับเจ้าฉันนั้น และเจ้าบ่าวยินดีในเจ้าสาวของตนฉันใด พระเจ้าของเจ้าก็จะยินดีในตัวเจ้าฉันนั้น” (ออสย 62:5)

## ข้อรำพึงที่สอง

### พระนางมารีย์

ในคำบอกเล่าเหตุการณ์ที่คานา และเขากัลลารีโอ พระนางมารีย์ ทรงรับบทบาทคนกลางที่สำคัญอย่างไม่มีใครเหมือน ที่คานา พระวรสาร ไม่เอ่ยชื่อพระนาง แต่เรียกพระนางว่า “พระมารดาของพระเยซูเจ้า” และ พระเยซูเจ้าทรงเรียกพระนางว่า “หญิงเอ๋ย” สมญาทั้งสองนี้แสดงว่า บทบาทของพระนางกว้างขวางมาก คำว่า “พระมารดาของพระเยซูเจ้า” หมายถึงพระนางแน่นอน แต่ก็มีความหมายที่กว้างพอให้เข้าใจได้ว่า พาดพิงถึงประชาชนชาวยิว ซึ่งเป็นชนชาติที่พระเยซูเจ้าทรงบังเกิดมา ตลอดยุคพันธสัญญาเดิมซึ่งไม่สมบูรณ์ และเต็มไปด้วยการรอคอย มา ขมวดรวมกันอยู่ในตัวพระนางมารีย์ พระนางกลายเป็นการแสดงออก ของชนชาตินี้ ทุกสิ่งทุกอย่างถูกสรุปไว้ในประโยคอันเรียบง่ายของ พระนางว่า “เขาไม่มีเหล้าองุ่นแล้ว” ดังนั้นในเรื่องนี้ พระนางมารีย์จึง กลายเป็นจุดเชื่อมโยงระหว่างความไม่สมบูรณ์ของชนชาติยิว และความ สำเร็จสมบูรณ์ในพระคริสตเจ้า

พระวรสารของยอห์นเอ่ยถึงพระนางอีกครั้งหนึ่งบนเขากัลลารีโอ คานาและกัลลารีโอ ถูกเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน เพราะในสองสถานที่นี้ พระเยซูเจ้าทรงเรียกพระนางมารีย์ว่า “หญิงเอ๋ย” “หญิงเอ๋ย ท่านต้องการ สิ่งใด เวลาของเรายังมาไม่ถึง” เมื่อเวลาของพระองค์มาถึงบนเขากัลลารีโอ พระองค์ตรัสกับพระนางว่า “หญิงเอ๋ย นี่คือน้ำของ ท่าน” ถ้า พระองค์เรียกพระนางว่า “แม่” ในเหตุการณ์ทั้งสองนี้ พระองค์ย่อม กำลังบ่งบอกถึงความสัมพันธ์ของพระนางกับพระองค์เท่านั้น การเรียก พระนางว่า “หญิงเอ๋ย” นี้ช่วยขยายขอบเขตของความเป็นมารดาของ พระนางให้ครอบคลุมคนทั้งโลก ในฐานะมารดาของมนุษย์ทุกคน พระนางจึงเป็นเอวาคนใหม่ เอวาคนแรกมีส่วนทำให้มนุษยชาติตกต่ำ

ด้วยความไม่นบของนาง แต่พระนางมารีย์ผู้เป็นเอวาคันใหม่ ได้ตรัสคำที่แสดงความนบของนางว่า “เขายกให้ท่านทำอะไรก็จงทำเถิด” และในความเชื่อที่แสดงออกด้วยความนบของนางนี้ พระนางจึงสวมบทบาทสำคัญในการคืนดีระหว่างพระเจ้าและมนุษยชาติ ในการสมรสระหว่างสวรรค์และแผ่นดิน พระนางเสด็จมาร่วมงานสมรสบนเขากัลวารีโอ ในฐานะพระมารดาของเจ้าบ่าว และที่นั่น พระนางทรงกลายเป็นมารดาของเจ้าสาว คือ มารดาของมนุษยชาติทั้งมวล ที่คานา พระนางมารีย์แสดงความเห็นอกเห็นใจ และสัญชาตญาณความห่วงใยฉันมารดา เมื่อพระนางรับรู้ว่าจะเกิดความผิดพลาดบางอย่าง พระนางทรงค้นพบต้นเหตุที่อาจทำให้คู่บ่าวสาวอับอาย และทรงแจ้งความจำเป็นนี้ให้พระบุตรทราบว่า “เขาไม่มีเหล้าองุ่นแล้ว” ในบทบาทของมารดาของมนุษยชาติ พระนางทรงรู้สึกไว้มากเกี่ยวกับความต้องการ และความกังวลใจของบุตรของพระนางบนแผ่นดินนี้ เราจึงมั่นใจได้ว่าพระนางจะเสนอวิงวอนเพื่อสิ่งที่เป็นสำหรับเราต่อไป “เขาไม่มีเหล้าองุ่นแล้ว”

สันตะมารีย์ พระมารดาแห่งความเมตตา กรุณา ช่วยวิงวอนทอญ



## บทรำพึงที่ 2

ยอห์น ผู้เป็นประจักษ์พยานในเหตุการณ์ บอกเล่าเรื่อง “งานสมรสที่หมู่บ้านคานา” และความจริงข้อนี้เป็นหลักประกันว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริงเช่นนี้ แต่ยอห์นก็เหมือนกับผู้นิพนธ์พระวรสารคนอื่น ๆ เขาไม่ต้องการเพียงจะบรรยายเรื่องของงานเลี้ยงสมรสในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในสมัยนั้นเท่านั้น เขาได้ไตร่ตรองเหตุการณ์จริงนี้นานถึง 50 หรือ 60 ปี และการไตร่ตรองนี้ทำให้นักเทววิทยาอย่างยอห์น มีข้อคำสอนจะเสนอ ...

เราก็เช่นกันที่ต้องพยายามมองให้ลึกกว่าระดับคำบอกเล่า และพยายามเข้าใจความหมายเชิงสัญลักษณ์ระดับลึกกว่า เหตุการณ์นี้เป็น “เครื่องหมาย” หนึ่ง และมีนัยสำคัญซ่อนอยู่...

สามวันต่อมา มืงานสมรสที่หมู่บ้านคานา ในแคว้นกาลิลี

ในช่วงเวลาที่ยอห์นเขียนพระวรสารของเขา คำว่า “ในวันที่สาม” สำหรับคริสตชนรุ่นแรกมีความหมายเชิงวิชาการ เพราะเตือนให้คิดถึง “วันแห่งพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเยซูเจ้า” คือวันกลับคืนพระชนมชีพ (มธ 16:21, 17:23, 20:19; ลก 9:22, 18:33, 24:7; กจ 10:40)

พระมารดาของพระเยซูเจ้าทรงอยู่ในงานนั้น พระเยซูเจ้าทรงได้รับเชิญพร้อมกับบรรดาศิษย์มาในงานนั้นด้วย

ในพระวรสารของยอห์น เขาเอ่ยถึงพระนางมารีย์ว่าพระมารดาของพระเยซูเจ้าเพียงสองครั้ง ครั้งหนึ่งเมื่อเริ่มเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่หมู่บ้านคานานี้ และอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระนางยืนอยู่ที่เชิงกางเขน

ในที่อื่น ๆ เขาไม่เอ่ยถึงพระนางเช่นนี้เลย เพียงแต่บอกความสัมพันธ์เท่านั้นว่า “พระมารดาของพระองค์”

เมื่อเหล่าอภินุท พระมารดาของพระเยซูเจ้าจึงมาทูลพระองค์ว่า “เขาไม่มีเหล่าอภินุทแล้ว” พระเยซูเจ้าตรัสว่า “หญิงเอ๋ย ท่านต้องการสิ่งใด เวลาของเรายังมาไม่ถึง”

“เวลาของพระเยซูเจ้า” ก็เป็นวลีที่อ้างถึงปีสกาอีกเช่นกัน (ยน 7:30, 8:20, 13:1, 16:25, 16:32) เวลาพิเศษนี้คือเวลาแห่งพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ “ข้าแต่พระบิดา ถึงเวลาแล้ว โปรดประทานพระสิริรุ่งโรจน์กับพระบุตรของพระองค์เถิด เพื่อพระองค์จะทรงรับพระสิริรุ่งโรจน์จากพระบุตร...โปรดประทานพระสิริรุ่งโรจน์กับข้าพเจ้าพระสิริรุ่งโรจน์ที่ข้าพเจ้าเคยมีร่วมกับพระองค์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก” (ยน 17:1-5)

เวลาแห่งพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเยซูเจ้าเกิดขึ้นเป็นสามระยะ

- ไม้กางเขน - เมื่อพระองค์ทรง “ถูกยกขึ้น” ทั้งทางร่างกาย และเชิงสัญลักษณ์

- การกลับคืนพระชนมชีพ - เมื่อพระองค์ “ถูกยกขึ้น” สู่เบื้องขวาพระบิดา

- เมื่อพระจิตเจ้าเสด็จมายังผู้มีความเชื่อ ... (ยน 3:14, 8:28, 12:32, 17:11, 13, 7:39) ...

ถูกแล้ว ช่างไม่จากนาซาเร็ธผู้นี้ได้รับเชิญไปร่วมงานสมรสในหมู่บ้านใกล้เคียรง และได้แสดงออกทั้งด้วยวาจาและกิริยา ให้เราเห็นบุคลิกภาพที่ซ่อนอยู่ภายในของพระองค์ ... พระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้าอยู่กับพระองค์ พระองค์ทรงบอกว่า “เวลาของพระองค์” ยังมาไม่ถึง ... แต่จะมาถึง ... เมื่อคู่บ่าวสาวเชิญพระเยซูเจ้ามาในงานสมรส เขากำลังเชิญพระเจ้า พระผู้สร้างความรัก ... แต่ธรรมล้ำลึกข้อนี้ถูกซ่อนไว้ไม่ให้เขาเข้าใจ

พระมารดาของพระเยซูเจ้าจึงกล่าวแก่บรรดาคนรับใช้ว่า “**เขาบอกให้ท่านทำอะไร ก็จงทำเถิด**”

ประโยคนี้นี้ดูเหมือนจะเป็นประโยคธรรมดา แต่นี่คือข้อความที่ยกมาจากพระคัมภีร์ “เมื่อประชาชนที่แผ่นดินอียิปต์เริ่มรู้สึกขาดแคลนอาหาร ก็ร้องขออาหารจากพระเจ้าฟาโรห์ พระองค์รับสั่งแก่ชาวอียิปต์ทั้งปวงว่า ‘จงไปหาโยเซฟเถิด และทำตามที่เขาสั่ง’” (ปฐม 41:55) ฟาโรห์มองเห็นปรีชาญาณของพระจิตของพระเจ้าในตัวโยเซฟ พระองค์จึงไม่ออกหน้า แต่เสนอโยเซฟให้เป็นผู้บอกกล่าวสำหรับประชาชนที่กำลังอดอยาก บัดนี้พระนางมารีย์ก็ทรงถอยไปอยู่เบื้องหลัง และชี้ให้คนรับใช้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นบุคคลสำคัญในที่นี้ “**เขาบอกให้ท่านทำอะไร ก็จงทำเถิด**” ที่นี้ “ขาด” เหล้าองุ่น และอาจขาดความรักอีกด้วย ใครจะรู้!...

ปีศาจคือการหลบหนีออกจากอียิปต์ และเป็นการปลดปล่อยให้พ้นจากการเป็นทาสของบาปและความตายอีกด้วย “**เหล้าองุ่นที่ขาดไป**” เป็นสัญลักษณ์ของความขาดตกบกพร่องในส่วนลึกของเรา มีหลายสถานการณ์ในชีวิตมนุษย์ที่ “**เราทำอะไรไม่ได้เลย**” ทุกสิ่งทุกอย่างดูเหมือนว่าขาดแคลนไปหมด และไม่มีวิธีแก้ปัญหาในระดับของมนุษย์... ดังนั้นเราต้องพึ่งใครบางคน... ใครคนหนึ่งนั้นเป็นผู้เดียวที่ช่วยเราได้ “**เขาบอกให้ท่านทำอะไร ก็จงทำเถิด**”...

ที่นั่นมีโอ่งหินตั้งอยู่หกใบ เพื่อใช้ชำระตามธรรมเนียมของชาวยิว แต่ละใบจุน้ำได้ประมาณหนึ่งร้อยลิตร พระเยซูเจ้าตรัสกับบรรดาคนรับใช้ว่า “**จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็ม**” เขาก็ตักน้ำใส่จนเต็มถึงขอบแล้ว พระองค์ทรงสั่งเขามากกว่า “**จงตักไปให้ผู้จัดงานเลี้ยงเถิด**” เขาก็ตักไปให้ ผู้จัดงานเลี้ยงได้ชิมน้ำที่เปลี่ยนเป็นเหล้าองุ่นแล้ว ไม่รู้ว่าเหล้านี้มาจากไหน แต่คนรับใช้ที่ตักน้ำรู้ดี



รายละเอียดทั้งหมดนี้มีความสำคัญ ... ขอให้เราพิจารณาถ้อยคำเหล่านี้ให้ลึกเกิด

โองาทินทกไบ ... คนโบราณมองว่าตัวเลขเป็นสัญลักษณ์ เลขเจ็ดเป็นจำนวนที่สมบูรณ์ ดังนั้น โองาทินทกไบจึงขาดไปหนึ่งไบ และเป็นภาพลักษณ์ของความไม่สมบูรณ์ของพิธีชำระตนของชาวยิว ... น้ำที่ใช้สำหรับชำระตามธรรมเนียม ... โองาทเหล่านี้เป็นเครื่องหมายของระเบียบในอดีต และของธรรมเนียมทางศาสนาที่ล้าสมัย ... พระเยซูเจ้าเสด็จมาเปลี่ยน และนำศาสนายิว ไปสู่ความสมบูรณ์ น้ำจึงกลายเป็นเหล้าองุ่น ...

“เขาก็ตักน้ำใส่จนเต็มขอบ” เป็นเครื่องหมายของ “ความฟุ่มเฟือย” และพระคุณต่าง ๆ อันบริบูรณ์จนล้นปรี่ ที่จะได้รับจากพระเมสสิยาห์ และพระเยซูเจ้าทรงเริ่มต้นยุคนี้ด้วยกิริยาที่ “ฟุ่มเฟือย” อย่างแท้จริง

“เหล้าองุ่น” ... เป็นสัญลักษณ์ที่นิยมใช้ในพระคัมภีร์ (วณจ 9: 13, สดต 104:15 เป็นต้น) ผลองุ่นที่ใช้ทำเหล้าองุ่นเป็นผลผลิตจากแผ่นดินที่มนุษย์เห็นคุณค่ามากที่สุดอย่างหนึ่ง เพราะเหล้าองุ่นทำให้รู้สึกยินดีและมีความสุข “ทำให้หัวใจมนุษย์ปลาบปลิ่ม”...

เราไม่ควรลืมนำยอห์นเขียนพระวรสารของเขาประมาณ 50 หรือ 60 ปีหลังจากเกิดเหตุการณ์ที่คานา และนานหลายปีมาแล้วที่คริสตชนมาชุมนุมกันเพื่อกินอาหารและดื่มเหล้าองุ่น ซึ่งใช้เป็นสัญลักษณ์เตือนใจให้คิดถึงอาหารค่ำมื้อสุดท้ายที่พระเยซูเจ้าทรงเปลี่ยนเหล้าองุ่นให้กลายเป็นพระโลหิตของพระองค์ และเป็นงานเลี้ยงครั้งสุดท้ายที่พระเยซูเจ้าทรงประกาศว่า “เราจะไม่ได้ดื่มจากผลองุ่นใด จนกว่าจะถึงวันที่เราจะดื่มเหล้าองุ่นใหม่ในพระอาณาจักรของพระเจ้า”...

ผู้จัดงานเลี้ยงจึงเรียกเจ้าบ่าวมา พูดว่า “ใคร ๆ เขานำเหล้าองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน เมื่อบรรดาแขกดื่มมากแล้วจึงนำเหล้าองุ่นอย่างรองมาให้ แต่ท่านเก็บเหล้าอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้”

ความเข้าใจผิดครั้งนี้มีนัยสำคัญ ผู้จัดงานเลี้ยงเข้าใจผิดว่าพระเยซูเจ้าคือเจ้าบ่าว ในข้อความหลังจากนั้น ยอห์นจะระบุอย่างชัดเจนว่าเจ้าบ่าวแท้คือพระเยซูเจ้า (ยน 3:29) นี่คือนิยามในการตีความ “เครื่องหมาย” ที่คานา “นี่คือเหล้าองุ่นแห่งพันธสัญญาใหม่” นี่คือนิยามที่เราได้ยินบ่อยๆ ในพิธีบูชามิสซาแห่งความรัก ...

พันธสัญญาเดิมมีธรรมเนียมอันน่าชื่นชมที่นำเสนอพระเจ้าในฐานะคู่ชีวิตของมนุษยชาติ ในบทอ่านที่หนึ่งของวันอาทิตย์นี้ อิสยาห์ได้ประกาศอีกครั้งหนึ่งถึง “การประกาศความรักของพระเจ้า” ว่า ร้อนแรงตั้งอารมณ์ของคูรัก “เขาจะไม่ขนานนามเจ้าอีกว่า ‘ถูกทอดทิ้ง’ และเขาจะไม่เรียกแผ่นดินของเจ้าอีกว่า ‘ที่ว่างเปล่า’ แต่เขาจะเรียกเจ้าว่า ‘ความปิติของเราอยู่ในเธอ’ และเรียกแผ่นดินของเจ้าว่า ‘สมรสแล้ว’ ... เพราะชายหนุ่มแต่งงานกับหญิงพรหมจารีฉันใด บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะแต่งงานกับเจ้าฉันนั้น และเจ้าบ่าวเปรมปรีดิ์เพราะเจ้าฉันใด พระเจ้าของเจ้าจะเปรมปรีดิ์เพราะเจ้าฉันนั้น” (อสย 62:1-5, เทียบ ฮชย 2:21, อสค 16:8)

พันธสัญญาใหม่ก็ใช้ภาพลักษณ์ของการสมรสนี้เช่นกัน (2 คร 11:2, อพ 5:25, วว 21:2, 22:17 เป็นต้น)

นอกจากนี้ ท่านสังเกตหรือไม่ว่าไม่มีการเอ่ยถึงเจ้าสาวในงานสมรสที่คานานี้เลย แปลกใช่ไหม ... แต่งานสมรสนี้ไม่ใช่งานธรรมดา ... ถ้า “เจ้าบ่าว” คือพระเยซูเจ้า “เจ้าสาว” แท้ก็คือสตรีที่พระองค์ทรงเรียกด้วยคำที่มีความหมายเชิงสัญลักษณ์ว่า “หญิงเอ๋ย” คู่ชีวิตของพระเจ้าคือชาวอิสราเอลที่กำลังรอคอยพันธสัญญาใหม่ผ่านคำยอมรับว่า “เขาไม่มีเหล้าองุ่นแล้ว” อิสราเอลนี้ – ประชากรที่พระเจ้าทรงหมั่นหมายไว้ในพันธสัญญาใหม่นี้ – จะกลายเป็นพระศาสนจักรในไม่ช้า ... และพระนางมารีย์ทรงเป็นตัวแทนของทั้งสองฝ่าย กล่าวคือ พระนางทรงเป็น “ธิดาของอิสราเอล” และ “ตัวแทนของพระศาสนจักร” ...

ถูกแล้ว เจ้าสาวที่ไม่ระบุชื่อของงานสมรสนี้ก็คือพวกเรานั่นเอง พระเจ้าทรงรักท่าน ... พระเจ้าทรง “สมรส” กับมนุษยชาติในพระเยซูคริสต์เจ้า ... ไม่ว่าในยามสุข หรือยามทุกข์

เรากำลังอยู่ในช่วงเวลาที่ชีวิตสมรสกำลังมาถึงจุดวิกฤติ ดูเหมือนว่าความรักได้สูญเสียมความหมายและทิศทางไปแล้ว มีแต่คนที่สนับสนุน “การอยู่กินแบบเสรี” ให้มนุษย์อยู่กินกันโดยไม่เฉลิมฉลองการสมรส ไม่เฉลิมฉลองความรัก ไม่มีการยอมรับผิดชอบต่อคู่ครอง หรือต่อเด็กที่จะเกิดมา ... มี “คู่ครองชั่วคราว” มากมายก็คู่ที่เริ่มต้นด้วยความหวังว่าความรักแท้จะเบ่งบาน แต่กลับกลายเป็นชีวิตที่เศร้า นำเปื้อนหน่าย และจิตซีดเหมือนน้ำเปล่า ... แต่ในบรรยากาศเช่นนั้น แม้แต่คู่ครองที่เอาจริงเอาจังกับชีวิต ก็ยังไม่เว้นที่จะยอมรับว่า “เขาไม่มีเหล้าองุ่นแล้ว” ความรักของเขาถึงจุดจบแล้ว...

พระเยซูเจ้าเท่านั้นสามารถประทานเหล้าองุ่นได้ คือประทานความรักคืนให้ การดื่มจากถ้วยของพระเยซูเจ้า การดื่ม “เหล้าองุ่น” ของพระองค์ คือการดื่มจากแหล่งกำเนิดของ “ความรักที่ยอมสละทุกสิ่งทุกอย่าง รักจนถึงที่สุด” (ยอห์น 13:1)

นักเทววิทยาถกเถียงกันมานานหลายศตวรรษว่าอะไรยิ่งใหญ่กว่ากัน ระหว่าง “ชีวิตสมรส” และ “การถือโสด” เราไม่ควรลืมคำศัพท์ในพระคัมภีร์ที่เรียกพระเจ้าว่า “พระสวามี (husband)” เราควรยอมให้ความรักอันอ่อนโยนของพระเจ้าแผ่ซ่านทั่วตัวเรา ... ถ้าท่านเป็นผู้สมรสแล้ว ความรักของท่านก็เป็น “เครื่องหมาย” หรือ “ศีลศักดิ์สิทธิ์” หรือ “การแสดงออก” ของความรักของพระเจ้า ... ถ้าท่านถือโสด ก็ไม่ได้หมายความว่าท่านอยู่โดย “ปราศจากความรัก” เพราะท่านสามารถหมั่นหมายกับความรักอันยิ่งใหญ่ที่สุด ... แต่ท่านใช้ชีวิตสมรสของท่านอย่างไร ... ท่านใช้ชีวิตโสดของท่านอย่างไร ... พระวรสารไม่ได้เอ่ยถึงการสถาปนาศีลสมรส แต่จำเป็นด้วยหรือ สำหรับผู้ที่เข้าใจ “เครื่องหมาย” ของคานา ...

พระเยซูเจ้าทรงกระทำเครื่องหมายอัศจรรย์ครั้งแรกนี้ที่หมู่บ้าน  
คานาแคว้นกาลิลีพระองค์ทรงแสดงพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์และ  
บรรดาศิษย์เชื่อในพระองค์

นอกจากบอกเล่าเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจ ยอห์น  
ยังเสนอการตีความไว้ในคำบอกเล่าของเขาด้วย พระเยซูเจ้าทรงเผย  
แสดงในอัศจรรย์ครั้งนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นใคร และบรรดาศิษย์เริ่มมี  
ความเชื่อ... “พระวจนารถทรงรับธรรมชาตินุษย์... เราได้เห็นพระสิริ-  
รุ่งโรจน์ของพระองค์ เป็นพระสิริรุ่งโรจน์ที่ทรงรับจากพระบิดา ในฐานะ  
พระบุตรเพียงพระองค์เดียว” (ยอห์น 1:14)

